

Ezt a csapatot Gaál Gábor rendkívüli taktikai érzéssel és meggyőző erővel próbálta egyetlen cél: a társadalmi haladás szolgálatába állítani.

Idill? Közelség inkább. Úgynevezett népiek és urbánusok emberközelsége — tudatosan vallott vagy csak megsejtett eszmények mindinkább erősödő vonzaskörében; írás és társadalmi szolgálat kart karba öltése, abban a hitben, hogy a világ teremtésének vagyunk részesei. Ifjonti lelkesedéssel hittünk az írás hatalmában, amelynek erejét — minden más hatalomtól elütően — épp megosztottsága, vagyis kinek-kinek a másiktól különböző művészi szemlélete hordozza. A változatosság törvénye végezte toborzó munkáját s ültette Kós Károlyt és Gaál Gábort, Kiss Jenőt és Salamon Ernő gyászban idézett szellemét a munka közös asztalához.

Így él bennem ennek az időnek a hangulata.

Ami azután következett: védtelenül és váratlanul ért valamennyiünket.

Konok fejmozdulatával egy napon lehajolt és arcra bukva meghalt Asztalos István. Nagy csend támadt akkor a Falvak Népé-nél. A legendabeli hajós polgár példájára Szabédi László is elindult megkeresni az igazát. Lehet, hogy mentében József Attila lábnyomára bukkant...

Ezzel az én egyetemi tanulmányaim is újabb fordulatot vettek. Tanáraink a vizsgadolgozatomat nem olvashatták el. Néha elmondom magamban: nézze, Gaál elvtárs, én hazamegyek, még javítok rajta. Zsörtölődő hangja helyett csupán a tanulság szól vissza belőlem; a szobrok tanulsága.

FODOR JÓZSEF: HORDÓK